

9. maj 2010 kl. 15:24

Radioteatret har ikke levet forgæves

Det beviser 'Undertiden lever man', der et sjovt hørespil skrevet til teaterscenen.

Af PER THEIL

Man kan jo godt huske det. Når éns mor eller far stod og råbte: »Så hør dog efter, hvad jeg står og siger!«.

Hører man overhovedet noget i den alder? Og hvor hører man i øvrigt til? Man er hverken barn eller voksen; man er nærmest ? ingen. Men lever gør man dog. Eller som titlen på Graense-loes? nye ungdomsforestilling hedder: ?Undertiden lever man?. Hvad er man så resten af tiden?

Pigen på scenen svarer ved at stå plantet i teenageårenes rum: et stort sort hul. Lukket ude af de voksne, mens hun samtidig har lukket sig inde.

Scenen er badet i sort, undtagen når der er lys i ballonerne, der agerer jordklode eller gravid mave. Vi farter i det hele taget rundt i tid og rum. Snart er vi ude at røre ved universets begyndelse, snart bliver der talt ned til døden ...

En helvedes masse ledninger

Det er en bemærkelsesværdig, både meget smuk og sjov, forestilling. Af flere grunde.

For det første laver man et stykke for en aldersgruppe, hvis hørebøffer står på standby, men hvor alt på scenen netop handler om at lytte.

En slags hørespil, hvor »12 højttalere, seks subwoofere og en helvedes masse ledninger« ? som de selv skriver ? udgør scenografien.

Det hilser vi stærkt velkomment. Dels fordi radioteatret ikke længere findes i sin kunstneriske form, dels fordi unges kultur er så visuelt forankret. Man får skærpet høresansen her, hvor højttalerne i øvrigt spiller andet end bare højttalere;

for eksempel kan de pludre ligesom små søde babyer.

Ren surround

Hvad der ? og det er så det andet ? understreger den legende form. Montage og drama i ét, hvor pigens indre monolog på scenen spiller sammen med stemmer fra det ydre rum (familien).

Således får vi en familiefest sendt ind fra alle fire verdenshjørner; ren surround. »Jeg er 16 år og sidder stadig ved børnebordet«, lyder det fra scenen. Imens hører vi den lumre onkel udtale, at hun er blevet en stor pige ...

Det varer en time. Og den går hurtigt. Tiden har det jo med at flyve af sted ? ikke kun i takt med alderen, men i godt selskab.

Velkommen i de voksnes rækker

Katrine Karlsen, der også er den kunstneriske leder for Graense-loes og i denne uge modtog Danske Sceneinstruktørers Hæderspris for sit arbejde med bl.a. dukker og medier, spiller pigen; hun kan selv være grænseløs ? på én gang inde i og ude af sig selv.

Ved sin side har hun Chr. Viktor Rasmussen, der ud over at lave frække lyde er god til at puste kondomer op.

Måske har de lidt besvær med at få afsluttet forestillingen rigtigt? Det glemmer vi. Inden da er vi nemlig med på en sød lytter, hvor gamle damer flyver forbi og fortæller om deres første forelskelse for meget længe siden ? og om at blive gamle.

Og hvor mange år får man mon selv? Katrine Karlsen synger ?Jeg gik mig ud om kvælden?, og højtalerne begynder at kukke som gale, så teenagepigen til sidst selv får kuk og klør sig overalt på kroppen ? som en forvokset gøgeunge i gang med at få fjer.

Velkommen i de voksnes rækker.

iBYEN synes

Læsere synes

[Giv din vurdering](#)

Printet fra www.ibyen.dk Tirsdag 11. maj

Ophavsretten tilhører Politiken. Informationerne må alene anvendes til egen, ikke-kommerciel brug.

Artiklen kan findes på adressen:

<http://ibyen.dk/scene/anmeldelser/article967297.ece>